

I. Bėgant metams žmonės, šio klonio gyventojai, žinoma, pavydžiai žvelgė į kalno viršūnę, siekiančią dangų, kur sniegu apdengtuose uolų iškyšuliuose žaidė saulė viliodama šiluma ir šviesa.

1. Išrašyk priedėlį.....
2. Išrašyk įterpinį.....
3. Išrašyk padalyvinę išplėstinę aplinkybę.....(ji neišskirta)
4. Išrašyk pusdalyvinę išplėstinę aplinkybę.....(ji neišskirta)
5. Pusedalyvinę išpl. aplinkybę pakeisk tikslo apl. šalutiniu dėmeniu.....
6. Išrašyk išplėstinį pažyminį po pažymimojo žodžio.....
- 6.1. Pakeisk jį šalutiniu pažyminio dėmeniu.....
7. Išrašyk išplėstinį pažyminį prieš pažymimąjį žodį
- 7.1. Neiškirtą išplėstinį pažyminį nukelkite po pažymimojo žodžio ir išskirkite.....
8. Įvardink meninę priemonę "saulė žaidė"
9. Išrašyk epitetą.....
10. Įvardinkite raiškos priemonę "viršūnę, siekianti dangų"

II. Įrašyk tinkamą formą.

Kad {tapti}..... {savarankiškas}....., reikia įgyti ir pasitikėjimo savimi.
Mama parduotuvėje pirko iš karto {du}akinius.
Jums vertėtų būti {pakantus}

Mergaitė ištiesė pintinę su {trys}obuoliais.
[spręsti]uždavinius mokiniai sėdi susikaupę ir nutilę.
Gyvenimo išbandymai daro žmogų geresn_.
Visiems gyvenime pasitaiko graž_ ir sunki_ dien_.

III. Ant senamiesčio apdengtų raudonuojančiomis čerpėmis stogų nusileido rūkas. Siauri skerstgatviai prisipildė žmonių . 1. Pavingiuok išplėstinį pažyminį (jis neišskirtas)

2. Iš dviejų sakinių **padaryk vieną** prijungiamąjį sakinį **su šalutiniu:**

- a) nuolaidos apl. dėmeniu.....
- b) tikslo apl. dėmeniu.....
- c) priežasties apl. dėmeniu.....
- d) padarykite sudėtinį sujungiamąjį vieną sakinį.....

Įrašyk praleistas raides: Mama liepė gr__ti namo ank_čiau. Nedr_sk man_s g_sdinti. Iš pas_monės kilo bloga nuojaut_, kad man gr_sia pavojus. R_žausi dr_siai ginti savo nuomon_. Ruden_ vieną vėlyv_ nakt_ užš_lusį ežerą nutvieskė r_ški mėn_siena. Nel_sk prie man_s, juk brolis grį_ laiku. Išt_sėk duot_ pažad_. Jis susim_stęs rymojo prie stalo galvą parėm_s rankomis. Žali_j_me slėn_je gir_sėjo ž_sų pulkas. Net liežuv_s s_la nuo sk_stančių grietinėlėje braški_. (Vis)(dėl)(to)..... žemėlapiro m_stelis buvo (per)(smulkus)..... Niekaip ne_žiūrėjau pro mikroskop_ smulki_j_l_stelių. Grožėjausi ties horizont_ besit_s_nčiais piev_ laukais. Palietė suš_lusiais pirštais strazdanot_ veidą. G_stant saulės spindul_ms nusilenkiau juod_ j_ i žemei. Pavasar_(iš)(tikrųjų)..... pirmiausiai pamatau iš po sniego išsivadavusias balt_s_s sniegen_s. Pasveikink maž_j_seserį. Pilkuosi___se arim___se ir žalios_i___se piev___se užau_s ir subr_s įvairūs žol_nai. Kad išgirst___, reikia _dėmiai klaus_tis. Jis norės__s dar labiau pasisten_ti. Vanden_je pamačiau apsigr_žusių žuvyčių būr_. Vingiut_ brūkšneliu braukiame derinam_j_ ir nederinam_j_, išplėstin_ ir neišplėstin_ paž_minį. (Ko)(gi) _____čia stovi, (kur) (gi) _____tu eisi, (ar) (gi) _____ne vėlu, (kam)(gi) _____pasakysi, (kada)(gi) _____grįši – vis_ tai beprasmiškai klaus_mai. Viltis užg_s paskutinė, o gal ji niekada neg_stanti. (Šį)(ryt)..... š_la. (Aną)(diena)š_lo ir rytoį šals. Nerandu perskaityt_ knygų s_rašo. (Iš) (tikrųjų) bė_ (bėgti). U_miršk šią ne_gyvendint_ _dėją.

Sudėk skyrybos ženklus ir įrašyk praleistas raides.

Aš saugau klevą bet kas iš to jei jis pačiame vidurvasary sparčiai gelsta ir dži_va. Nuo klevo iki tvoros virvė skalbini_ms šitie v_styklai tai Nuomininko ir mano mamos vaiko. Aš ragauju žemę po klevu bet nieko nesakau tėv_liui žemė nudegina liežuv_. Kai m_sų neb_na namie Nuomininkas laisto mūs_klevą sieros rū_štim... Nenudži_k klevai nenudži_k jei gali!

Š_ndien aš einu ži_rėt spalvoto amerikoniško filmo nes juk reikia turēt koki_nors silpn_bę kaip turi mano tėvelis... Kinas didelis mano tr_kumas bet gerai kad ir aš turi_tr_kumų kinas sur_ja daugyb_pinig_ o paskui vis sapnuoju... sapnuoju vis stengiuosi sapnuot Korsik_ ir ilg_s auksini_s plauk_s... O apie karą nesinori nes ten ir toki_plaukų nepagailėt_... Šiandien vėl ži_riu spalvot_filmą bet tėv_liui rublio neišskiriu nes iki algos dar savaitė. Ir tėv_lis žinoma kantriai lauks man_s prie kino teatro nes aš u_draudžiau jam susitikinēt su jo paž_stamais kurie visados nesiskut_(dalyv.) ir be (ko?) kaklarai_či_.

I. **Irašyk praleistas raides:** Mama liepė grįžti namo anksčiau. Nedrįsk manęs gąsdinti. Iš pasąmonės kilo bloga nuojauta, kad man gresia pavojus. Ryžausi drąsiai ginti savo nuomonę. Rudenį vieną vėlyvą naktį užšalusį ežerą nutvieskė ryški mėnesiena. Nelįsk prie manęs, juk brolis grįš laiku. Ištesėk duotą pažadą. Jis susimąstęs rymojo prie stalo galvą parėmęs rankomis. Žaliajame slėnyje girgsėjo žąsų pulkas. Net liežuvis sąla nuo skęstančių grietinėlėje braškių. Vis dėlto žemėlapio mastelis buvo per smulkus. Niekai neįžiūrėjau pro mikroskopą smulkiųjų ląstelių. Grožėjais ties horizontu besitęsiančiais pievų laukais. Palietė sušalusiais pirštais strazdanotą veidą. Gęstant paskutiniams saulės spinduliams nusilenkiau juodajai žemei. Pavasarį iš tikrųjų pirmiausiai pamatau iš po sniego išsivadavusias baltąsias sniegenas. Pasveikink mažąją sesrį. Jis užaugs ir subręs. Pilkuosiuose arimuose ir žaliosiose pievose užaugs ir subręs įvairūs žolynai. Kad išgirstumų reikia įdėmiai klausytis. Jis norėsiąs dar labiau pasistengti. Vandenyje pamačiau apsigręžusių žuvyčių būrį. Vingiuotu brūkšneliu braukiame derinamąjį ir nederinamąjį, išplėstinį ir neišplėstinį pažyminį. Ko gi čia stovi, kurgi tu eisi, argi ne vėlu, kam gi pasakysi, kada gi grįši – visa tai beprasmiškai klausimai. Viltis užges paskutinė, o gal ji niekada negęstanti. Šįryt šala. Aną dieną šalo ir rytoj šals. Nerandu perskaitytų knygų sąrašo. Iš tikrųjų bėk.

Sudėk skyrybos ženklus ir įrašyk praleistas raides.

Aš saugau klevą, bet kas iš to, jei jis pačiam vidurvasary sparčiai gelsta ir džiūva. Nuo klevo iki tvoros virvė skalbiniams: šitie vystyklai - tai Nuomininko ir mano mamos vaiko. Aš ragauju žemę po klevu, bet nieko nesakau tėveliui - žemė nudegina liežuvį. Kai mūsų nebūna namie, Nuomininkas laisto mūsų klevą sieros rūgštim... Nenudžiūk, klevai, nenudžiūk, jei gali! Šiandien aš einu žiūrėt spalvoto amerikoniško filmo, nes juk reikia turėt kokią nors silpnbę... kaip turi mano tėvelis... Kinas didelis mano trūkumas, bet gerai, kad ir aš turiu trūkumų, kinas suryja daugybę pinigų, o paskui vis sapnuoju... sapnuoju, vis stengiuosi sapnuot Korsiką ir ilgus auksinius plaukus... O apie karą nesinori, nes ten ir tokių plaukų nepagailėtų... Šiandien vėl žiūriu spalvotą filmą, bet tėveliui rublio neišskiriu, nes iki algos dar savaitė. Ir tėvelis, žinoma, kantriai lauks manęs prie kino teatro, nes aš uždraudžiau jam susitikinėt su jo pažįstamais, kurie visados nesiskutė ir be kaklaraiščių.

Irašyk praleistas raides: Mama liepė grįžti namo anksčiau. Nedrįsk manęs gąsdinti. Iš pasąmonės kilo bloga nuojauta, kad man gresia pavojus. Ryžausi drąsiai ginti savo nuomonę. Rudenį vieną vėlyvą naktį užšalusį ežerą nutvieskė ryški mėnesiena. Nelįsk prie manęs, juk brolis grįš laiku. Ištesėk duotą pažadą. Jis susimąstęs rymojo prie stalo galvą parėmęs rankomis. Žaliajame slėnyje girgsėjo žąsų pulkas. Net liežuvis sąla nuo skęstančių grietinėlėje braškių. Vis dėlto žemėlapio mastelis buvo per smulkus. Niekai neįžiūrėjau pro mikroskopą smulkiųjų ląstelių. Grožėjais ties horizontu besitęsiančiais pievų laukais. Palietė sušalusiais pirštais strazdanotą veidą. Gęstant paskutiniams saulės spinduliams nusilenkiau juodajai žemei. Pavasarį iš tikrųjų pirmiausiai pamatau iš po sniego išsivadavusias baltąsias sniegenas. Pasveikink mažąją sesrį. Jis užaugs ir subręs. Pilkuosiuose arimuose ir žaliosiose pievose užaugs ir subręs įvairūs žolynai. Kad išgirstumų reikia įdėmiai klausytis. Jis norėsiąs dar labiau pasistengti. Vandenyje pamačiau apsigręžusių žuvyčių būrį. Vingiuotu brūkšneliu braukiame derinamąjį ir nederinamąjį, išplėstinį ir neišplėstinį pažyminį. Ko gi čia stovi, kurgi tu eisi, argi ne vėlu, kam gi pasakysi, kada gi grįši – visa tai beprasmiškai klausimai. Viltis užges paskutinė, o gal ji niekada negęstanti. Šįryt šala. Aną dieną šalo ir rytoj šals. Nerandu perskaitytų knygų sąrašo. Iš tikrųjų bėk.

Sudėk skyrybos ženklus ir įrašyk praleistas raides.

Aš saugau klevą, bet kas iš to, jei jis pačiam vidurvasary sparčiai gelsta ir džiūva. Nuo klevo iki tvoros virvė skalbiniams: šitie vystyklai - tai Nuomininko ir mano mamos vaiko. Aš ragauju žemę po klevu, bet nieko nesakau tėveliui - žemė nudegina liežuvį. Kai mūsų nebūna namie, Nuomininkas laisto mūsų klevą sieros rūgštim... Nenudžiūk, klevai, nenudžiūk, jei gali! Šiandien aš einu žiūrėt spalvoto amerikoniško filmo, nes juk reikia turėt kokią nors silpnbę... kaip turi mano tėvelis... Kinas didelis mano trūkumas, bet gerai, kad ir aš turiu trūkumų, kinas suryja daugybę pinigų, o paskui vis sapnuoju... sapnuoju, vis stengiuosi sapnuot Korsiką ir ilgus auksinius plaukus... O apie karą nesinori, nes ten ir tokių plaukų nepagailėtų... Šiandien vėl žiūriu spalvotą filmą, bet tėveliui rublio neišskiriu, nes iki algos dar savaitė. Ir tėvelis, žinoma, kantriai lauks manęs prie kino teatro, nes aš uždraudžiau jam susitikinėt su jo pažįstamais, kurie visados nesiskutė ir be kaklaraiščių.